

Recept na šťastie

Recept na šťastie

„Konečne! Dnešný deň môžem považovať za oficiálne ukončený,“ zavrela som skrinku s príjemnou myšlienkou. Stála som na školskej chodbe plnej študentov z našej školy. Skrinky sú všetky nafarbené na svietivú žltú farbu. Asi aby ma každé školské ráno zobudili do nového dňa. Otočila som sa od mojej skrinky a v tom som uvidela moju najlepšíu kamarátku Alicu. „Alica! Tuto!“ skákala som na jednom mieste a mávala jej.

Alica sa ku mne blížila so svojou obrovskou aktovkou: „Ahoj Ema. Bože, ani sme ráno nemali čas sa poriadne pozdraviť.“ „To teda. Ako sa máš?“ Moja typická otázka. S ťažka sa zasmiala, ako keby ju niečo ťažilo na srdci, a potom s úsmevom povedala: „Všetko je fajn, nuda ako vždy. Len som často unavená.“ Síce sa usmievala, ale vedela som, že to nebol úprimný úsmev. No, nechcela som do toho vyrývať, aj tak by mi asi nič nepovedala. Na mysli som už mala niečo úplne iné. „Postavilo by ťa na nohy niečo ako...“ potmehúdsy som sa pousmiala a Alica hneď vedela, že radšej by to bola nepočula. „PUDING!“ musela som však na zlákanie kamarátky v núdzi pridať viac neodolateľnosti: „ČOKOLÁDOVÝ puding. Ty, ja, u nás doma.“ Na Alicinej tvári zostal prekvapený výraz, ktorý sa po chvíli zmenil na smejúcu sa tvár. Heuréka! Toto bol ten úprimný úsmev.

Ráno som vošla do budovy školy, ktorej žlté skrinky mi zase vypálili oči. Mala som radostnú náladu zo včerajšieho pudingového poobedia. Tesne pred skrinkou som počula hlas mojej učiteľky matematiky: „Ema Krauhulcová! Ema, kde si?“ Už len ten fakt, že ma hľadala, ma znepokojoval. „D-dobré ráno pani učiteľka.“ Neovládateľne som začala koktať. Už stála pri mne a s ľútosťivým pohľadom mi oznámila: „Pamätáš si písomku z minulého piatka? Dostala si štvorku, bol to ľahučký testík. Každý ho zvládol minimálne na dvojku.“ Nakopili sa mi slzy do očí. „A-aha, ďakujem, pani učiteľka.“

Keď sa matematikárka stratila v dave žiakov, blížila sa ku mne pre zmenu Alica. „Ahoj Emi, prečo za tebou bola učiteľka?“ Nemala som chuť to rozmazávať, aj tak som ledva držala slzy na krajíčku. „Ale nič. Len... som dostala štvorku.“ „To bude v poriadku,“ snažila sa ma Alica učičíkať. „Nie! Ty máš samé jednotky! So mnou nič už nebude v poriadku!“ vyšlo to všetko zo mňa a Alici sa rýchlo zmenila nálada. „Fajn! Staráš sa len o seba, si sebecká a tvrdohlavá!“ Všetci na chodbe sa na nás pozerali. Mala som sto chutí vtlačiť sa do kúta svojej skrinky ako had a zostať tam po zvyšok života. Nechala ma tam plakať na chodbe, pred celou školou.

Ďalšie dni sme sa s Alicou ignorovali. Celý týždeň, nerozumiem, ako to dokáže. Po týždni zašla ešte ďalej

- neprišla do školy. Rozhodla som sa teda spýtať jej triednej učiteľky. „Dobrý deň pani učiteľka, mohla by som sa spýtať, prečo dnes Alica neprišla do školy?“ „Je chorá, už nezvládala chodiť do školy.“ Alica mi nič o chorobe nepovedala. Naozaj som plakala len kvôli nejakej štvorke, keď moju najlepšiu kamarátku trápí choroba?

Po škole som bežala za Alicou. Ležala skrčená na posteli v svojej izbe. „Ahoj, Ali. Prečo si mi to nepovedala?“ Pomaly sa otočila ku mne a slabým hlasom odpovedala: „Nechcela som ťa zaťažovať. Mám nejakú zriedkavú chorobu, neviem jej názov. Všetky vieš aké sú tie latinské názvy.“ Síce bola chorá, ale stále to bola stará dobrá Alica. „Mala by som ísť na operáciu, ale to stojí majland.“ Vtedy mi napadlo, že musím niečo urobiť. Čokoľvek, čo by Alici pomohlo. Som predsa jej naj kamarátka.

Mám to! Sociálne siete! Založila som profil s prosbou o zbierku pre moju priateľku. Dychtivo som očakávala, čo sa začne diať. Prešla minúta, desať minút...stále nič. Prepadla ma chvíľková úzkosť... Zrazu však začali zbierku zdieľať spolužiaci i celkom neznámi ľudia a vo mne skrsla iskierka nádeje. Cez školu mi celý čas cinkali upozornenia, a mne skoro vypadli očné bulvy. Neprešiel ani deň a vyzbierali sa tri štvrtiny potrebnej sumy. Večer už bola zbierka kompletná. Alica sa už ukladala do postele, keď som pribehla. A to už aj ona vypeštila oči.

V ten dôležitý deň som zase bola v škole sama. Alica mala totiž dlhú operáciu. Po škole som ju išla navštíviť do nemocnice, ako inak - s pudingovým pohárom, symbolom nášho priateľstva. „Ahoj bojovníčka!“ Pozrela sa na mňa, potom na puding a zase na mňa. „Ty ten puding snáď dovlečieš všade.“ Sadla som si k nej na kraj postele a pustili sme sa do pudingu. Cvenganie lyžičiek o poháre ma upokojovalo. Alica si položila hlavu na moje rameno, pousmiala sa a konečne si vydýchla.